

ECLI	ECLI:NL:RVS:2003:AI0210
Datum uitspraak	23 juli 2003
Inhoudsindicatie	Bij besluiten van 9 juni 2000 heeft de Commissie voor Gebiedsaanwijzing in de provincie Noord-Brabant de vergunningen van appellanten tot uitoefening van de artsenijsbereidkunst met ingang van 1 juli 2001 ingetrokken.

Volledige tekst

200300573/1.

Datum uitspraak: 23 juli 2003

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

[appellanten], wonend te [woonplaats]

tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Hertogenbosch van 20 december 2002 in het geding tussen:

appellanten

en

de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport.

1. Procesverloop

Bij besluiten van 9 juni 2000 heeft de Commissie voor Gebiedsaanwijzing in de provincie Noord-Brabant de vergunningen van appellanten tot uitoefening van de artsenijsbereidkunst met ingang van 1 juli 2001 ingetrokken.

Bij besluit van 24 september 2001 heeft de Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport (hierna: de minister) het daartegen door appellanten ingestelde beroep gegrond verklaard en de besluiten van 9 juni 2000 herroepen.

Bij besluit van 10 juni 2002 heeft de minister voornoemd besluit ingetrokken en het beroep van appellanten alsnog ongegrond verklaard.

Bij uitspraak van 20 december 2002, verzonden op 23 december 2002, heeft de rechtbank te 's-Hertogenbosch (hierna: de rechtbank) het daartegen door appellanten ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak hebben appellanten bij brief van 27 januari 2003, bij de Raad van State ingekomen op 28 januari 2003, hoger beroep ingesteld. De gronden zijn aangevuld bij brief van 25 februari 2003. Deze brieven zijn aangehecht.

Bij brief van 1 april 2003 heeft de minister van antwoord gediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 16 juni 2003, waar [appellant] in persoon, bijgestaan door mr. M.E.F. Bots, advocaat te Utrecht, de minister, vertegenwoordigd door S. Bishoen, ambtenaar ten departemente, en [apotheker], bijgestaan door mr. T.H. Tanja-Van den Broek, advocaat te Den Haag, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Appellanten zijn apotheekhoudende huisartsen, die in associatief verband praktijk uitoefenen in [plaats]. Deze gemeente omvat naast de woonkern [plaats], waar appellanten zijn gevestigd, ook de kern [plaats] en een deel van de kernen [plaats] en [plaats]. [Apotheker] heeft sinds 1 november 1998 een apotheek in [plaats]. Bij brief van 24 januari 2000 heeft [apotheker] de Commissie voor Gebiedsaanwijzing verzocht de vergunningen van appellanten in te trekken, omdat naar zijn mening de geneesmiddelenvoorziening voor het desbetreffende gebied door zijn apotheek voldoende is gewaarborgd. De Commissie heeft naar aanleiding van dit verzoek, gezien het in de Wet op de geneesmiddelenvoorziening (hierna: WOG) besloten liggende primaat van de apotheker, de vergunningen ingetrokken. Daarbij heeft zij geconstateerd dat de bereikbaarheid van de apotheek volgens de daarvoor geldende afstandscriteria goed is.

De minister heeft aanvankelijk het beroep van appellanten gegrond verklaard en de primaire besluiten herroepen. Dit werd ingegeven door het voornemen dat de minister in een brief van 28 juni 2001 aan de voorzitter van de vaste Kamercommissie voor VWS had uitgesproken om in het kader van de modernisering van de WOG een overgangsregeling te treffen ter bescherming van apotheekhoudende huisartsen in die zin dat de vergunning van de zittende apotheekhoudende huisartsen niet meer bij vestiging van een openbare apotheker zou worden ingetrokken. Hiervan is de minister echter teruggekomen mede door de uitspraak van de rechtbank te Assen van 4 januari 2002 in een soortgelijke zaak, inhoudende dat op toekomstige wetswijzigingen niet kan worden geanticipeerd en dat bescherming van de apotheekhoudende huisartsen bovendien in strijd is met tekst en strekking van artikel 6 van de WOG. Ter zitting heeft de minister overigens verklaard dat wetswijziging om apotheekhoudende huisartsen een sterkere positie te geven niet zal worden doorgezet.

2.2. De Afdeling sluit zich aan bij het oordeel van de rechtbank, dat niet kan worden staande gehouden dat de minister bij afweging van de betrokken belangen niet in redelijkheid tot het besluit van 10 juni 2002 heeft kunnen komen. De rechtbank heeft met juistheid overwogen dat de afstand tussen de meest dichtbij wonende patiënt van appellanten en de apotheek van [apotheker] – die naar niet in geschil is minder dan 3,5 km bedraagt – zodanig is dat, uitgaande van het in vaste jurisprudentie door de Afdeling aanvaarde beleid op dit punt, het belang van de geneesmiddelenvoorziening de vergunningen van appellanten niet langer noodzakelijk maakte en de intrekking daarvan kon plaatsvinden. De rechtbank heeft voorts terecht de omstandigheid dat appellanten zich voor een experiment “scheiden zorg en handel” hebben aangemeld niet aangemerkt als een bijzondere omstandigheid die de minister tot afwijking van het voornoemde beleid had moeten brengen. Blijkens het tussen het ministerie, de Landelijke Huisartsenvereniging en Zorgverzekeraars Nederland gesloten convenant inzake de versterking van de huisartsenzorg van 30 juni 1999 heeft de minister destijds weliswaar op zich genomen om tijdens de looptijd van dergelijke experimenten de

positie van daaraan deelnemende huisartsen te beschermen, maar hieraan is geen gevolg gegeven. Aan alleen de aanmelding van appellanten om bij de uitvoering van het convenant betrokken te worden, konden appellanten geen gerechtvaardigd vertrouwen ontleen op een voor hen gunstige uitkomst in dit geschil. Overigens zijn appellanten, naar ter zitting is gebleken, reeds bij brief van 5 maart 2001 door de minister ervan in kennis gesteld dat zij geen beroep konden doen op bescherming in het kader van het experiment, aangezien volgens de minister geen sprake was van deelname door hen aan een dergelijk experiment. Voor het overige nemen appellanten in het hoger-beroepschrift stellingen in die reeds op goede gronden door de rechtbank zijn verworpen.

2.3. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak komt voor bevestiging in aanmerking.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, Voorzitter, en mr. P.A. Offers en mr. A.W.M. Bijloos, Leden, in tegenwoordigheid van mr. W.M. Haverkamp, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin w.g. Haverkamp

Voorzitter ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 juli 2003

306.